

under Paastand af, at de gældende Bestemmelser bleve fortolkede og anvendte paa en Maade, der i højere Grad, end Lovens Ord hjemlede, begrænsede de kommunale Autoriteters Indflydelse paa Valget, hvad man vilde sige sig imod gennem en ændret Affattelse af de paaagældende Lovbestemmelser. Flertallet foreslog derfor at optage den af Folketinget tidligere vedtagne Formulering af Paragraffen dog med Indrømmelse af en Kassationsret for den kaldsberettigede grundet paa Hensynet til „ubvist Læredygtighed“ og „moralst Vandel“.

Som det vil ses, er det af Fællesudvalgets Flertal saaledes fremsatte Forslag til en Løsning af den foreliggende Konflikt paa dette Omraade lagt til Grund for den Ordning af Kaldelsen, som her er foreslaaet. Naar Regeringen har troet at kunne gaa saa vidt, som foreslaaet i sine Indrømmelser til den Side af Rigsdagen, der ønsker at staffe Kommunalbestyrelsen en udvidet Indflydelse paa Lærerkaldelsen, har det ikke været uden nogen Betænkelighed, og man vilde ikke have kunnet beslutte sig hertil, hvis man ikke havde maattet erkende, at Forhandlingerne mellem Rigsdagens tvende Ting og Regeringen om dette Lovarbejde nu ere naaede til et Punkt, hvor Uoverensstemmelse Indhold i Virkeligheden er af ringe Betydning over for de store og omfattende Forhold, som i øvrigt ved Lovforslaget finde deres Afgørelse paa en Maade, som i væsentlig Grad vil virke fremmende paa Landets Skolevæsen, og jo større dette Misforhold er, desto større bør Opfordringen være for de forskellige Parter til at vige Resignation med Hensyn til de forskellige Omraader, som endnu kunne være Genstand for Uenighed. Hertil kommer, at den i Fællesudvalgets Flertalsforslag tilbudte Kassationsret med Hensyn til Læredygtighed og moralst Vandel giver en Garanti, som i alt Fald paa de vigtigste Punkter maa findes at tilfredsstille de Krav, som bør stilles i saa Henseende, navnlig i Betragtning af, at Lovforslaget samtidig dels normerer stigende Lønninger, der gør Hensynet til Lærernes Udset til at kunne opnaa Forskyttelse mindre vægtigt, dels i § 17 fastsætter almindelige Betingelser for at kunne opnaa Lærersættelse, der ere væsentlig strengere end de nu gældende. Endelig mener Regeringen efter derom modtagne Udtalelser fra adskillige af de kaldsberettigede at kunne antage, at der hos de kaldsberettigede er overvejende Stemning for at gaa ind paa den foreslaaede Indskrænkning i Kassationsretten, hvis man derved kan opnaa Lovforslagets Gennemførelse.

§ 17, som angiver de almindelige Betingelser for Lærersættelse, er for saa vidt i Uoverensstemmelse med, hvad der blev vedtaget af Folketinget i Rigsdagssamlingen 1895—96, som Aldersfordringen er sat til 25 Aar og Tidrummet for den fordrede, forudgaaende Lærervirksomhed til 4 Aar. Den af Regeringen i det senest fremsatte Lovforslag foreslaaede og her genoptagne Bestemmelse om teologiske Kandidaters Ansættelse i Købstadembeder er udvidet til ogsaa at omfatte saadanne, der have bestaaet Skoleembedsksammen; for begge Klassers Vedkommende er Udgangen dog betinget af, at den vedkommende har bestaaet en nærmere angivet Prøve i Pædagogik, i praktisk Skolegerning og i Regning. Naar man har genoptaget Aarsgrænserne 25 og 4, er det i Uoverensstemmelse med den Begrænsning af Kassationsretten, som er foreslaaet i den foregaaende Paragraf, og Forslaget om ogsaa at lade Skoleembedsksammen give Udgang til Lærere embeder i Købstæderne har navnlig Hensyn til større kommunale Skoler med udvidet Undervisning, i hvilke hel eller delvis Fagundervisning skønnes at være heldig.

Afsnittet om Lærernes Løn er i sin Helhed optaget i Uoverensstemmelse med Landstingets Vedtagelse saaledes, at dels i § 20 Slutningslønnen for Overlærerne er foreslaaet til samme Beløb som i det oprindelige Regeringsforslag, dels i § 21 den af Folketinget vedtagne Tilhøjelse til 1ste Punktum i 3die Stykke i Paragraffen er udeladt, dels Andenlærernes Slutningsstillæg er forhøjet fra 400 til 500. Dernæst er i sidstnævnte Paragraf optaget Bestemmelsen om Fastsættelse af en højere Begynderløn og Stigning efter en højere Skala end den normerede i saadanne Tilfælde, hvor Kommunens Udgifter til Lærerlønninger vilde blive væsentlig mindre end efter den ældre Ordning. Endelig er Tiaaret 1888—97 fastsat som Grundlag for Beregningen af Værdien af de bestaaende Lærere embeders Kornløn, Højtidsoffer og Accidenser og Skolepenge. Som det fremgaar af nedenstaaende skematisk Oplysninger vil denne Værdi — i alt Fald for Kornets Vedkommende — ingen nævneværdig reel Betydning have.

§ 27 er foretaget en rent redaktionel Værdi i Bestemmelsen om Skolefondens Bidrag til Lønning af Vikarer.

§ 28 foreligger i en fra det tidligere Forslag forskellig Affattelse, hvorved de hidtil gældende Pensionsregler ville blive en Del forandrede. I Lov 8de Marts 1856 § 20 kræves, at en Lærer skal have været i det offentlige Skolevæsens Tjeneste